

 HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Benátská romance

MARGUERITE KAYEOVÁ

BENÁTSKÁ ROMANCE

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

léto se nám přehouplo do druhé poloviny, a i když ho máme letos trochu ovlivněné jarní koronavirovou pandemií, která zasáhla celý svět, doufám, že si ho užíváte. Vždyť se nemusíme stále povalovat na písčiny plážích u moře, ani šplhat po velehorách... můžeme si ho vychutnat i u českého rybníku, na českých kopečkách či někde na chalupě v krásné přírodě. Věřte, že ani tam Vám nic chybět nebude! A k tomu, abyste si svůj volný čas náležitě užila, jsem pro Vás připravil další dva příběhy z historie.

Autorka Eleanor Websterová pro Vás není příliš známá – v Historické romanci jste se s ní mohla setkat jen jednou, a to v roce 2018. Teď pro Vás napsala Svatební cestu do Londýna o slepé Beth, která to nemá v životě snadné.

Ani Marguerite Kayeová není autorkou, od které byste si mohla přečíst spoustu příběhů v češtině. Znáte ji z minisérie Skandální sňatky. Tentokrát pro Vás mám třetí část – Benátskou romanci. V březnu jste si od této autorky mohla přečíst Petrohradskou romanci, v červnu pak Romanci nad Seinou. A těšit se můžete ještě na čtvrtý díl, který vyjde říjnu pod názvem Skotská romance.

Užijte si tedy zbytek léta s hrdinkami a hrdiny z vyšší společnosti předminulého století.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

BENÁTSKÁ ROMANCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Rags-to-Riches Contessa

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5057-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5058-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5059-7 (PDF)

PROLOG

Londýn – podzim 1818

Žena, kterou sem přišla *Madam Z* hledat, bývala obyčejnou pouliční komediantkou na náměstí v Covent Garden. Několikrát ji viděla hrát a zapůsobila na ni nejen svým talentem, ale i schopností získat si publikum, což bylo vzhledem k její mladosti vsutku působivé. O diváky neměla *Beky Wickesová* nikdy nouzi – na této skutečnosti nesly zásluhu její vzhled i hbité prsty. S velkýma očima velmi neobvyklé fialkové barvy, vysokými lícními kostmi a svůdnými křivkami byla až obdivuhodně krásná. Když po svých kouscích obcházela s kloboukem přihlížející, vždy v něm skončila nemalá hromádka mincí. A přece, přibližně před rokem, dle odhadu *Madam Z*, tato nadaná a krásná dívka ze svého obvyklého místa zničehonic zmizela.

O několik měsíců později se zapletla do skandálu, z něhož místní bulvár vyždímal, co se dalo. Teď už bylo jasné, čemu se během onoho roku věnovala.

Madam Z následovala svého průvodce do dveří neslavně proslulé putyky v St. Giles. Nebylo snadné sledovat stopu ztracené dívky, ale to v případě lidí, kteří zoufale potřebovali zmizet, nebylo nikdy. Tentokrát to ovšem bylo obzvlášť pochopitelné. Členové

královské rodiny, dokonce i ti vzdálenější a politicky méně významní, mívali obvykle dlouhé prsty a od slečny Wickesové byl velký, vskutku *velký* nerozum, že se opovážila si s jedním z nich pohrávat. Doslova.

Madam Z udělala úkrok stranou, aby se vyhnula páchnoucí kanalizaci vedoucí prostředkem úzkého průchodu mezi domy, a pak ještě jeden, aby nešlápla na tlející mrtvolu nějakého savce, s jehož bližším určováním se nehodlala zdržovat.

Několik drsně vyhlížejících chlapů notně si přihýbajících z cínových korbělů před jednou z místních náleven na ni zvědavě hledělo. Přímo cítila jejich zamračené pohledy v zádech. Černý plášť, který měla na sobě, nebyl na první pohled nijak honosný, ale kvalita vlny by jim za nějakou tu potyčku stát mohla. Nebo její vzhled. *Madam Z* byla její hezká tvář srdečně ukradená, ale tak hloupá, aby předstírala, že ji vůbec nemá, zas nebyla.

Jak ji její dětský průvodce vedl dál, začala se ulička zužovat. Okna sklepních kójí byla dokořán, aby se alespoň část smrdutého vzduchu dostala průvanem ven. Bylo k nevíře, že v těch dírách skutečně žili lidé. *Madam Z* se zvedl žaludek. Každá žena zachráněná z tohoto oceánu bídy bude vítězstvím, byť na první pohled jakkoli zanedbatelným.

Chlapec ukázal na jedny z otevřených dveří a *Madam Z* přikývla. Ohlédla se na skupinu špinavých, zbídačených dětí různého věku, které jí za paty přilákala zvědavost. Měla co dělat, aby odolala nutkání vytáhnout peněženku a zapátrat v ní po několika zapomenutých drobných. Ne. Na almužny bude mít dost času, až tady skončí a dostane se do bezpečnějších ulic.

„Zůstaň tady a ani se nehni,“ řekla přísně chlapci. „Pamatuješ si, co máš dělat, když se do hodiny nevrátím?“

Počkala jen tak dlouho, než chlapec přikývl, pak prošla dveřmi a začala vystupovat po příkrých schodech do třetího patra, kde rázně zaklepala na první dveře vpravo.

Žádná odpověď.

S vědomím, že při první návštěvě čelí její protějšky podezření i strachu, zaklepala *Madam Z* znovu a pozorně naslouchala. Ano. Za dveřmi bezpochyby někdo byl, přestože to bylo spíš *cítit* než slyšet.

„Slečno Wickesová,“ řekla tichým, přátelským hlasem. „Nikdo kromě mě tu není. Chci vám pomoci.“

Po chvíli se dveře na malou škvírku otevřely. Žena, která skrz ni na *Madam Z* vyhlédla, se jen velmi málo podobala krásné komediantce z Covent Garden, jak si ji pamatovala. Její kdysi lesklá hříva černých vlasů byla teď změtí matných loken nedbale vyčesaných do drdolu na temeni hlavy. Fialkové oči působily znaveně a stín pod lícními kostmi byl tak výrazný, že vypadala, jako by celé týdny hladověla.

„Co chcete? Kdo jste?“

Ze způsobu, jakým pohledem těkala mezi tváří *Madam Z* a chodbou za jejími zády bylo jasné, že je vyděšená.

„Chci si s vámi jen promluvit, slečno Wickesová.“ Vsunula špičku boty mezi dveře a zeď právě včas, aby dívka zabránila přibouchnout jí je před nosem. „Nebojte se. Nemám pouta ani řetězy. Mám pro vás *návrh*.“ Zastihla dívku nepřipravenou, opřela se do dveří a vnutila si vstup do pokoje. „Máte tu něco, z čeho se dá uvařit čaj? Mám na něj strašnou chuť.“

Dívka se překvapeně zasmála. „Skutečně?“ S rukama v bok ustoupila ode dveří a měřila si *Madam Z* přimhouřenýma očima. „Co u všech čertů dělá ženská jako vy na místě, jako je tohle?“

„Říkají mi *Madam Z*. Možná jste o mně už slyšela.“

Beky poklesla brada. „Celý Londýn už o vás slyšel.“ Prohlédla si vetřelce v drahém vlněném plášti pozorněji. „Představovala jsem si vás jinak. Rozhodně starší. A určitě *ne* krásnou.“

„Pak jsme se ve svých očekáváních zklamaly obě, slečno Wickesová. Přestože jste stále velmi krásná, jen málo se podobáte ženě, kterou jsem obdivovala na náměstí v Covent Garden.“

„Esli to nebude tím, že už tam nedělám,“ pronesla Beky naschvál s přízvukem, který toho dost napovídal o jejím původu. „Nicméně mi stále vrtá hlavou,“ vrátila se k uhlazenějšímu projevu, „co má můj vzhled společného s tím, že jste tady.“

Nezdálo se však, že by se jí to návštěvnice chystala vysvětlit. Místo toho uznale pokývala hlavou. „Z toho, co jsem měla možnost vidět, bych řekla, že jste velmi nadějnou herečkou. O to víc mě těší, že máte i hudební sluch.“

„Vy jste mě viděla na jevišti? Vždyť už jsem nehrála celých pět let.“

„Měla jsem na mysli vaše výstupy na náměstí v Covent Garden. Přiznám se, že mi ten váš silný přízvuk dělal starosti. Jsem opravdu ráda, že to nakonec nebude problém.“

„Tak to se mi ulevilo,“ řekla Beky hlasem s lehkým skotským přízvukem, který zazníval i z hlasu *Madam Z*.

„V žádném případě jsem to nemyslela jako urážku,“ usmála se *Madam Z*. „Za prvé, z důvodů, které vám vysvětlím později, je velmi důležité, aby z vaší řeči nebylo patrné, že pocházíte z nuzných poměrů. A za druhé, je to dobře proto, že zjevně nebudete mít potíže mluvit ani cizím jazykem, ani přízvukem těch, kteří se v Londýně považují za lepší, než jsme my ostatní.“

Beky si odfrkla. „Vás bych podle všeho zařadila do druhé skupiny.“

„Očekávala jsem od vás víc, než že budete soudit lidi kolem sebe podle vzhledu, slečno Wickesová. Ten totiž může velmi snadno klamat. Komediantka s rychlýma rukama, kterou jsem pozorovala při předvádění triků, se jevila jako velmi sebevědomá, až arogantní osoba. Naprosto odlišná od té, která teď stojí přede mnou. Jeden by řekl, že vaše *alter ego* má něco do sebe.“

„To asi ano,“ řekla Beky pomalu a pohlížela na svého nezvaného hosta se stále větším uznáním. Pokud zpočátku nevěřila, že je tato žena skutečně věhlasnou *Madam Z*, teď už o tom nepochybovala. „Většina lidí vidí jen to, co má přímo pod nosem.“

„Všimla jsem si.“

„Takže se za *Madam Z* skrývá ještě jiná žena? Napadlo mě...“

„Velmi vřele vám doporučuji, abyste se v tomto ohledu zdržela jakýchkoli otázek. Nebo pátrání,“ řekla žena tak ledově, až sebou Beky trhla. „Mou první podmínkou je,“ pokračovala, „že se o mně nebudete pokoušet nic zjistit. A než odpovíte, slečno Wickesová, buďte si jistá, že se dozvím, pokud se o to pokusíte.“

Impozantní. Ta žena byla *impozantní*. Beky věděla, že jsou chvíle, kdy je třeba se lidem postavit a jiné, v nichž je zapotřebí se stáhnout. Pokud si chce poslechnout, co jí přišla *Madam Z* říct, bude lepší, když na její podmínky přistoupí.

„Dobrá,“ řekla a rozhodila rukama. „Žádné otázky. Máte mé slovo. A můžete se na něj spolehnout, to přísahám.“

Odměnou jí byl souhlasný ženin úsměv. „Věřím vám. A teď k práci. *Máte* čaj?“

„Mám, ačkoli jsem si jistá, že budete mít pocit, že vám nabízím vodu na nádobí. Nicméně, posaďte se. Postarám se o to.“

Madam Z se posadila ke stolu, stáhla si rukavice a rozeplula plášť, zatímco se nepokrytě rozhlížela po Bekyyně spartánsky zařízeném pokoji. Tomu jasněmu, chvílemi zastrašujícímu pohledu neunikla žádná maličkost: nepohodlná postel s kovovou čelní deskou a tenkou pokrývkou složenou v rohu, cínová konvice na ohništi a vedle ní táč s čajovou konvicí, nesourodé porcelánové šálky s talířky, které Beky položila na kymácející se stůl.

„Slyšela jsem, že až do onoho zásadního společenského škobrtnutí jste byla ve svém... řekněme *snažení* úspěšná,“ řekla, když se Beky posadila proti ní. „Lesk toho úspěchu tady ale nikde nevidím.“

„Zásadního společenského škobrtnutí!“ zopakovala po ní Beky kysele a ušklíbla se. „Ano, řekla bych, že i tak by se to dalo nazvat. Rozhodně je to velkorysejší označení, než používají mnozí jiní.“

„Články, které jsem četla v novinách, byly napsané spíš s cílem prodat co nejvíc výtisků než ve snaze informovat o pravdě. Spoléhám se na vlastní zdroje, slečno Wickesová, a věřím, že toho vím o vašich poměrech tolik, že mohu s jistotou říct, že, odpusťte mi ten výraz, jste se nenarodila na právě šťastné hvězdě.“

„Nicméně je to hvězda, kterou jsem si *vybrala*,“ řekla Beky trpce.

„Skutečně?“ pozvedla *Madam Z* jedno hezky klenuté obočí. „Podle mých informací to celé vymyslel jistý Jack Fisher.“

Beky se pohrdavě zasmála. „Vaše *zdroje*, jak jste je nazvala, jsou opravdu velmi dobře informované. Ano, byl to jeho nápad.“ Tvář jí potemněla a rty

stiskla do tenké čárky. „Ale já jsem se rozhodla, že v tom pojedu s ním. Přestože jsem *věděla*... ale dost už. Teď už je pozdě, aspoň se mi otevřely oči. Přinejmenším co se Jacka Fishera týče. Neměla jsem mu nikdy věřit.“

„Můžete se uklidňovat vědomím, že je to chyba, kterou udělalo mnoho žen před vámi s jinými podobně okouzujícími muži.“

Byla to trpkost osobní zkušenosti, kterou Beky zaslechla v hlase *Madam Z*? Už už otevírala ústa, aby se na to zeptala, když si vzpomněla na svůj slib. „No, *já* už se podobné chyby nedopustím,“ řekla místo toho. „Dvakrát do stejné řeky nevstoupíš, jak se říká.“

Madam Z se zasmála. „Ach, tak to dávám přednost své vlastní mantře. *Výš a dál*.“

Napila se čaje a ve tváři se jí objevil náznak znechucení.

„Varovala jsem vás,“ řekla Beky, nemile překvapená skutečností, že ji zahanbuje něco tak nedůležitého, jako je kvalita čaje podávaného v jejím pokoji. „Voda na mytí nádobí, jak jsem řekla, ne nějaká kvalitní značka, na jakou jste zřejmě zvyklá.“

Ze strany své návštěvnice očekávala zdvořilý nesouhlas, ta se však k jejímu překvapení jen žalostně usmála. „Omlouvám se. Mám to štěstí, že jeden z mých dobrých přátel obchoduje s čajem. Probudil ve mně vášně pro kvalitní nápoje.“ Postavila šálek s nedopitým čajem na stolek. „Povězte mi, bydlíte tady v St. Giles odjakživa?“

„Tady a onde,“ pokrčila Beky rameny. „Pro nás, kdo jsme se tu narodili a vyrostli, je to nejbezpečnější místo na světě, zatímco pro ty ostatní je stejně tak nebezpečné. Jak jste mě našla? Pomohl vám Jack Fisher?“

„Takovou smůlu, abych se musela vypořádávat

s vaším bývalým milencem, jsem neměla. Naopak, podle mých spolehlivých informací je teď na cestě do Nového světa.“

„Zasloužil by si spíš mířit do *podsvětí*,“ opáčila Beky ostře. Hned se však začervenala a přikryla si rukou ústa. „Nemyslím to vážně.“ *Madam Z* zvedla tázavě obočí. „Tedy... myslela jsem... nechápejte mě špatně, je to lhář, podvodník...“ Odmlčela se a sevřela ruce v pěst. „Nechala jsem se oklamat sladkými slovíčky, hezkou tváří a uhlazenými způsoby. Hrál si se mnou jako kočka s myší a já jsem byla tak hloupá, že jsem věřila každé lži, kterou mi šeptal do ucha.“ Přiměla se uvolnit sevření svých prstů, vědoma si chladného pohledu ženy před sebou. „Poučila jsem se,“ řekla a pousmála se. „Odted, ať se stane cokoli, budu věřit jen a jen sobě.“

Snažila se, aby to znělo přesvědčivě. Sebejistě. Ale něco v jejím hlase nebo ve výrazu tváře *Madam Z* prozradilo, co se jí honí hlavou. Nemá naději. Navždy z ní bude psanec. A jak dlouho se jí ještě podaří unikat?

K jejímu překvapení se žena natáhla a sevřela její prsty ve svých. „*Je to možné, Beky. Nový začátek. Nová vy.*“

„Zníte tak přesvědčivě. Jak si tím můžete být tak jistá?“

„Věřte mi, mluvím z vlastní zkušenosti.“ Stisk povolil a *Madam Z* hlas zněl opět jako při obchodním jednání. „Můžete se odtud dostat. Mám pro vás návrh. Pokud ho přijmete, dostanete tolik peněz, že to bohatě pokryje výdaje na jakýkoli život, jaký si zvolíte. Nebude záviset na žádném muži. Máte zájem?“

„Co myslíte?“

Žena si Beky chladně změřila. „Myslím si, slečno Wickesová, že bez ohledu na to, jakou hloupost jste

provedla, nejste ani vzdáleně *hloupá*. Žena jako vy, která se narodila do tak nepříhodných podmínek a přežila díky svým schopnostem, místo aby využila jedné z mnoha nabídek, kterých se vám vzhledem k vaší kráse jistě dostalo, je bezesporu obdivuhodná. Mám za to, že si zasloužíte druhou šanci, a já jsem v postavení, že vám ji mohu nabídnout. Hledám totiž někoho, kdo má stejná nadání, jakými oplýváte vy.“

Nový začátek!

Celé dva týdny se Beky schovávala a žila ve strachu, že jí jednoho dne někdo zaklepe na dveře a ona skončí na šibenici. Všechny své naděje vkládala do muže, který ji zradil. V srdci jí zaplápolal plamínek naděje, ale ona se ho snažila nebrat na vědomí.

„Nemám zájem, pokud to znamená, že budu muset využít svého nadání, abych někoho obrala o poslední penny v kartách.“

„A není to právě to, co jste udělala pro Jacka Fishera?“

„Je, ale já jsem o tom neměla ani tušení. Dokud jsem ho nepotkala, bylo mým jediným cílem nehladovět. Vyměnit náměstí za hráčský stůl byl jeho nápad, a trvalo mu celý rok, než se mu podařilo mě přesvědčit. A udělala jsem to proto, že jsem věřila všem jeho lžím.“

„Kdybyste byla méně zásadová, slečno Wickesová, nežila byste při svých schopnostech na místě, jako je tohle. Nicméně, můžete mi věřit, že mému klientovi nejde o osobní obohacení.“

„Co se ode mě očekává?“

„Nejprve se domluvíme na několika pravidlech. Za prvé – nikdy a za žádných okolností nikomu neprozradíte podrobnosti naší dohody.“

„To nebude problém. Jak jsem řekla – poučila jsem se. Nikomu nevěř. S výjimkou sebe.“

„Výtečně. Měla byste také vědět, že mému klientovi nejste povinna prozradit nic ze své vlastní minulosti, pokud se tak sama nerozhodnete.“

To Beky překvapilo. „On neví, kdo jsem?“ zeptala se se zdviženým obočím.

„Říká se o mně, že dokážu nemožné. Lidé za mnou chodí s velice neobvyklými problémy, jejichž řešení obvykle zahrnuje neobvyklé metody, a tudíž s ním přirozeně nemohou přijít sami. Nepotřebují o vás vědět nic, co se jim sama nerozhodnete prozradit.“

Beky se zamračila. „Takže ani neví, že se mnou teď mluvíte?“

„A také se to nedozví, pokud nebudete souhlasit, že uděláte, co potřebuje. Pokud se však rozhodnete kladně, bude vaše odměna, jak jsem se již zmínila, *velkorysá*.“

Sdělila Beky částku tak vysokou, že si byla jistá, že se přeslechla, ale když *Madam Z* požádala, aby ji zopakovala, uslyšela totéž. Potichu zapískala.

„To je dost na to, abych vedla život, jaký budu chtít. Už nikdy nebudu muset pracovat.“

„Změní vám to život.“

„*Zachrán*í mi to život! Můžu odtud zmizet dřív, než mě najdou a pro výstrahu mi zakroutí krkem!“ Beky dopila vychladlý čaj a upřela na *Madam Z* rozhodný pohled. „Krádež a podvod. Pověsili by mě, jak jistě víte, a plným právem. Podváděla jsem. Nezáleží na tom, že si mohl dovolit prohrát. Podváděla jsem.“

„Nejednala jste sama. Váš spoluviník...“

„Je teď na půl cesty přes Atlantik a s kapsami plnými peněz,“ skočila jí Beky netrpělivě do řeči. „Jaký jsem to byla hlupák.“

„Láska dokáže udělat hlupáka i z těch nejlepších žen. Bohužel.“

„Láska! Nedělá z nás hlupáky. Dělá z nás koktající,

zaslepené slepice. Věřila jsem, že se kolem Jacka Fishera točí slunce, měsíc i hvězdy. Toužila jsem po jediném – aby byl šťastný. Byla to láska? Rozhodně mi dokázal zamotat hlavu.“ K Bekyyně studu se jí z očí vyhrnul slzy a ona je zlostně setřela. Naplakala se už dost. „Už nikdy. Bylo to tvrdé, ale poučné, jako zřejmě i pro vás, pokud se nemýlím,“ dodala významně.

To bylo poprvé, kdy *Madam Z* uhnula pohledem. „Tak tedy k podmínkám,“ řekla. „Pokud budete souhlasit, očekává od vás můj klient naprostou oddanost. Odměna, jak jsem již řekla, je vskutku velkorysá, ale musím vás upozornit, že vám bude vyplacena jen po úspěšném dokončení vašeho úkolu. V opačném případě nedostanete *nic*. Pokud se vám úkol nepodaří dokončit, vrátíte se do Anglie bez jediné penny.“

„Vrátím se do Anglie?“ Beky se naklonila na židli a úplně zapomněla na svou zlost i stud. „Kam pojedete? Váš klient je cizinec? Proto jste se zmínila o výhodě mého – jak jste to řekla? – hudebního sluchu? Nechápu...“

„To mě nepřekvapuje,“ přerušila ji *Madam Z* a nepatrně se usmála. „Dovolte, abych vám to objasnila...“

PRVNÍ KAPITOLA

Benátky, Lombardské království – listopad 1818

Když Beky vystupovala z loďky po velmi dlouhé cestě z Londýna, drobně mžilo. Naposled přestoupila v přístavu Mestre na hlavní pevnině, odkud se přeplavila na samotný benátský ostrov. Nepatrně se zachvěla. Černá gondola, na kterou před několika hodinami nastoupila, jí připomínala pohřební bárku nebo jakousi obrovskou vodní nestvůru s pozlaceným zobákem. Trhaně proplouvala vlnami a Beky mohla jen doufat, že správným směrem, protože z *felze*, kryté části sedadel uprostřed gondoly, neměla vůbec výhled na cíl své cesty.

Vděčně přijala gondoliérovu ruku a vystoupila na strmé, kluzké schodiště. Zmateně se rozhlédla kolem. První, čeho si všimla, bylo, že přestalo mrholit. Šedá obloha nepatrně zrůžověla a tu a tam ji křižovaly rozmazané pruhy cínové barvy. Voda v kanálu už nevířila, ale plynula poklidně a mísily se v ní odstíny hnědé, zelené a šedé. Vzduch působil těžce a všechny zvuky se v něm ozývaly jaksi tlumeně. Beky měla pocit, že ji gondola odvezla na nějaké mýtické místo nacházející se mimo prostor a čas.

Rozhlédla se. Mlžný opar po dešti se pomalu rozpouštěl a z něj se vynořovaly siluety staveb okolo

kanálu. Beky to připomnělo zvedání opony divadelního jeviště. Nějak ji doteď nenapadlo, že tu budou domy *skutečně* vypadat, že plavou na hladině. Miho-tavě se na ní odrazely, takže se zdálo, že se pod ní ukrývá podvodní město duchů.

Kam jen oko dohlédlo, stály paláce, které si jeden vedle druhého nárokovaly místo u Velkého kanálu. Byly obložené kamenem tak umně opracovaným, že působil jako nejjemnější krajka a zdobené sloupy byly hotovým kamenným zvěřincem hrdě se tyčícím na rovných střechách jako vojsko strážců.

Beky se znovu zachvěla – zčásti ohromená působivou scénérií, zčásti nejistotou z úkolu, který ji sem přivedl. Cestovala celé týdny, ale vše bylo až úzkostlivě pečlivě naplánováno, takže neměla na práci nic jiného než ukazovat své cestovní doklady, přestupovat z kočáru na loď, z lodě do kočáru, a to celé znovu a znovu dokola, zatímco jí oči přecházely z až příliš rychle se měnícího okolí, zvuků, jazyků a lidí.

Ze všech sil se snažila působit scestovale, hlídat si zavazadla a vyhýbat se chvílím, kdy by ji mohli okrást.

A teď byla konečně v Benátkách. Tady byl cíl její cesty a muž, na němž záležela její bezstarostná budoucnost. Hrabě Luca del Pietro. Toto byl jeho domov, Palazzo Pietro, na jehož schodech, jak doufala, stála.

Na první pohled to byl největší z paláců, které ze svého místa viděla. Když zaklonila hlavu, napočítala tři patra sestávající téměř výhradně z vysokých dvoukřídlých prosklených oken oddělených sloupy. Po celé délce prvního poschodí se táhl balkon a střechu zdobila řada z kamene vytesaných lvů. Nad obrovskými dvoukřídlými dveřmi, které teď dokořán otevřeli dva sluhové oblečení v zelenobílých livrejích, visel rodový erb.

Ve dveřích stanul třetí muž, zřejmě majordomus. „*Signorina?* Tudy prosím,“ postavil se Beky po boku.

Ta mlčky kývla hlavou a následovala ho s žaludkem sevřeným obavami a s pocitem, že jí kolena co nevidět vypoví službu. Uvnitř jí majordomus pomohl z cestovního pláště a vzal si od ní rukavičky a klobouk. Vstupní hala byla vydlážděná černými a bílými dlaždicemi seskládanými do podivuhodně složitých obrazců. Na stěnách visely tapiserie a nad hlavou se jí vznášel lustr tak obrovský, že si nedovedla představit, jak se staviteli podařilo zajistit, aby se nezřítil na zem.

Než si stihla všimnout čehokoli dalšího, vedl ji už majordomus po schodišti s umně vyřezávanou balustrádou do prvního patra. Prostřední z pěti dvoukřídlých dveří byly dokořán.

„*Signorina Wickesová, conte del Pietro,*“ oznámil do nich majordomus a pobídl ji, aby vešla dovnitř.

Hned, jak ho poslechla, se za ní dveře opět zavřely, ale Beky to sotva zaznamenala. Pokoj, v němž se ocitla, byl jedním slovem ohromující. Stropy zdobily na blankytně modrém pozadí vyobrazení andělů a cherubíni vykukující zpoza nadýchaných sněhobílých obláčků. V rukou třímali harfy a lyry a celému tomu výjevu vévodil další překrásný křišťálový lustr, z něhož se pablesky světla odrážely na stěny i dokonale naleštěnou podlahu.

Na stěnách byly police s dekorativním porcelánem a Beky uchvátily i ostrůvky lehátek, lenošek a polstrovaných křesel okolo stolů a stolků s bustami, zlatem zdobenými hodinami a jinými ozdobnými předměty rozmístěné po celém pokoji.

Ohromená vši tou nádherou si Beky vůbec nevšimla muže, který zřejmě celou dobu seděl v jednom z křesel otočených k oknu s výhledem na kanál. Když

však vstal a zamířil k ní dlouhými kroky, v mžiku zapomněla na všechno ostatní.

„Luca del Pietro,“ představil se a lehce se jí uklonil. „Velmi mě těší, že vás poznávám, slečno Wickesová.“

Beky mu složila poklonku, ale měla co dělat, aby rovnou neomdlela. Poněkud neohrabaně se narovнала a následovala ho ke dvěma křeslům u okna. Věděla, že na něj zírá, ale ať dělala, co dělala, nemohla odtrhnout pohled od muže, který se proti ní ležérně usadil do křesla a přehodil si jednu nohu přes druhou.

Hrabě, jak ji informovala *Madam Z*, byl synem Itala a Angličanky. Představovala si ho... do horoucích pekel s tím, co si představovala! Tento muž nemohl být její představě vzdálenější!

Vlasy měl černé a lesklé jako havraní peří, trochu delší, než bylo právě v módě, a už od pohledu hebké jako hedvábí. Nad čokoládově hnědýma očima se klenulo tenké, trochu přísně stažené obočí, nos měl rovný, ostře řezanou tvář a rozhodnou bradu. Bradku i knírek měl pečlivě zastřižené po vzoru Waltera Raleigha, což bylo příhodné, protože celkově mnohem víc připomínal piráta než hraběte. *Nebezpečného piráta. A divokého.*

Náhle se usmál a Beky se sevřel žaludek. Dobrotivý bože, před tím úsměvem by roztál i rampouch.

„Musím přiznat, slečno Wickesová, že jsem si vás představoval docela jinak.“

Mluvil dokonalou angličtinou jen s lehkým italským přízvukem. Rty měl narůžovělé, smyslné, skoro ženské, ačkoli jinak nebylo na hraběcím vzhledu ženského vůbec nic, ba právě naopak. Pod oblečením se mu rýsovalo tělo antického boha, takže Beky nečinilo nejmenší potíže představit si ho, jak hrdě kráčí po palubě pirátské lodi.

Nelíbilo se jí, jak na ni působil. Byla si jistá, že minulost ji poučila dostatečně na to, aby se jí mužská přitažlivost nijak nedotýkala. Mýlila se.

„Conte del Pietro,“ usmála se na něj a potěšilo ji, že její hlas zní klidně. „Jak se vám daří?“

Odměnou jí byl další z jeho úsměvů. „Právě teď, když jste konečně tady, se mám výtečně, slečno Wickesová. Dáte si něco? Potřebujeme si promluvit o mnoha věcech, ale jste jistě unavená po dlouhé cestě. Chcete se nejprve podívat na svůj pokoj?“

Beky rozhodně zavrtěla hlavou a cítila, jak se jí vrací obvyklá sebejistota. Ne docela, ale stále dost na to, aby na ní tento muž nic nepoznal. Doufejme.

První dojem byl ze všeho nejdůležitější, žádné zaváhání si nemohla dovolit. Na jeviště už vešla. Teď byl čas, aby začala *hrát*.

Zdvořile se usmála. „Ani trochu. Nejsem unavená. Právě naopak, nemohu se dočkat, až mi řeknete, co se ode mě očekává. Takže jestli vám to nevádí, mohli bychom si rovnou promluvit.“

Luca si nemohl pomoci. Rozesmál se. Přes pověst, která ženu s přezdívkou *Madam Z* provázela, navzdory osobnímu doporučení, které se mu podařilo vymámit z jednoho člena britské vlády, a dokonce i přes nekřesťanskou zálohu část jeho samotného pochybovala, že se té ženě podaří najít někoho vhodného, natož někoho tak neobvyklého, jako byla slečna Wickesová.

Tak ona by se ráda ponořila do obchodních záležitostí? Luca na to však kupodivu neměl nejmenší chuť. Ještě ne.

„Když jsem pobýval v Anglii, zjistil jsem, že máte rádi šálek čaje, než se pustíte do práce,“ vstal a zatáhl za šňůru od zvonce nad krbovou římsou. „Řekněte mi, jakou jste měla cestu?“

„Vyčerpávající,“ odpověděla tónem, z něhož by bylo každému jasné, že nemá náladu na zdvořilostní hovor. „Nicméně, jsem tady, takže, pokud by vám to nevadilo, ráda bych...“

„Všechno má svůj čas,“ skočil jí Luca do řeči. Do pokoje vstoupil majordomus s čajem.

Netrpělivost, s jakou ho sledovala, zatímco majordomus pomalu a pečlivě rozkládal nádobí na stolek, byla skoro hmatatelná. Luca s ní téměř soucítil. Byl by přísahal, že slyšel, jak si slečna Wickesová úlevně vydechla, když za ním konečně zapadly dveře.

„Chcete si nalít?“ zeptal se a znovu se posadil.

K jeho potěšení neodmítla, dokonce ani neodbyla celý rituál. Nabrala čaj z lakované krabičky, nasypala do stříbrné konvice a zalila vroucí vodou. Do porcelánových šálek nalila mléko a vyčkávavě se zahleděla na Lucu. Vše vykonala bez mrknutí oka a ruka se jí ani zachvěla. Má urozený původ, nebo je jen stejně zručná jako při karetní hře?

Luca přemýšlel. Neměla vytříbenou intonaci anglické aristokracie, která mu byla protivná, ale nemluvila ani jako venkovanka, což byla rozhodně úleva. Venkovani neměli v Benátkách co pohledávat.

„Pocházíte z Londýna?“ zeptal se, protože věděl, že tam její cesta začala.

Slečna Wickesová na okamžik zaváhala, jako by o jeho otázce přemýšlela. „Ano.“

„Žila jste tam od narození?“

„Ano.“ Beky se napila a pak položila šálek zpět na stolek. Do čela jí spadla kadeř černých vlasů. Netrpělivě ji odhrnula, než se na něj škrobeně usmála. „Což je něco, co hodlám s vaší pomocí napravit.“

Luca jí úsměv oplatil. „Měl jsem dojem, že vy budete pomáhat *mně*.“

Zasmála se a na nepatrný okamžik se jejich

pohledy střetly. Luca by byl dal krk za to, že mezi nimi přeskočila jiskra oboustranné přitažlivosti. Pak sklopila oči a přerušila to spojení tak rychle, že se sám sebe ptal, jestli si ji nepředstavoval jen proto, že ji cítil sám. Její krása byla až zarážející. Velké oči v drobném obličejí, tmavé vlasy, severánsky světlá pokožka, vystouplé lícní kosti a plné rty. Pohybovala se s bezelstnou smyslností, a přece na něj shlížela s takovým opovržlivým nadhledem, že dostal chuť jí trochu pocuchat peříčka. Když se však podíval pozorněji, všiml si, že pevně svírá ruce a záda drží tak rovně, až mu instinkt napověděl, že má co dělat, aby se nervově nezhroutila.

Nakonec, nebylo se čemu divit. Ta malá neměla ani zdání, proč je tady, ani co se od ní očekává. Bude přece jen lepší, když se začnou věnovat jeho plánům...

„Tak tedy k práci, slečno Wickesová. Nebo vás smím oslovovat Rebeko?“

„Dala bych přednost Beky.“

Teď už o tom, že je nesvá, nepochyboval. Zjevně se snažila, aby si toho nevšiml. „Beky,“ usmál se. „To se k vám hodí. Pak mě ale musíte oslovovat Luca.“

„Luca. Znamená to šťastný?“

„Ne, znamená to *světlo*, ale doufám, že štěstí mi přinesete vy, slečno Beky Wickesová.“

Z nějakého důvodu se při těch slovech zamračila.

„Než budete pokračovat, měla bych vás upozornit na to, co už jsem řekla *Madam Z*. Nebudu hrát karty, ať už sama nebo s někým, abych vám opatřila peníze.“

„Copak vám neřekla, že tohle od vás nechci?“ zeptal se Luca překvapený tím, jak vehementně to znělo. „Vypadám snad jako chudáš?“

Beky sebou nepatrně trhla, jako by si uvědomila,

že ho svými slovy urazila, ale necouvla. „Zjevně jste velmi bohatý,“ přejela pohledem po místnosti. „To ale nemusí nutně znamenat, že nechcete být ještě bohatší.“

„Nechci být ještě větší boháč, Beky. Chci, abyste jiného muže přivedla na mizinu.“

Někdo by se mohl přít, že jde o jednu a tutéž věc, ale tato výjimečná žena to neudělala. Založila si ruce na prsou a zamračila se ještě víc.

„Proč?“ zeptala se jednoduše.

„Tak k tomu mám mnoho důvodů,“ řekl Luca temně a zmocnil se ho známý pocit hněvu, který mu zkroutil rty ve zlomyslném úšklebku. „Zabil mi otce.“

Beky poklesla brada. Asi se přeslechla. Nebo ho zradila jinak dokonalá angličtina, ačkoli při pohledu na jeho výraz o tom zapochybovala. Spíš se tvářil, že velmi přesně ví, co právě řekl.

„Zabil? Nemyslíte doslova *zabil*, že ne?“

„Přesně to myslím. Můj otec byl zavražděn a já toho muže přinutím, aby za to zaplatil.“

Beky na něj vytřeštěně zírala. „Ale pokud to byla vražda, pak jsou tu jistě zákony...“

„To je vyloučené. Vražda byla spáchána v souladu s nimi a já se v tomto ohledu nemohu spolehnout na soudy. Nemohu čekat, že učiní spravedlnosti zadost, musím se o to postarat sám. S vaší pomocí.“

„Zatraceně,“ zamumlala Beky, kterou zarazila nejen Lucova slova, ale i celá proměna jeho bytosti. Z očí mu šlehalý blesky hněvu a ze rtů měl jen tenkou nenávislnou čárku. „Když říkáte spravedlnost...“

„Nemám na mysli *oko za oko*,“ odpověděl s úsměvem, který ji zamrazil až do morku kostí. „Tady nejde o žádnou osobní vendetu, je to otázka cti. Je třeba

napravit zlo, které dotyčný spáchal nejen na mém otci, ale na celém našem milovaném městě. Jde také o pomstu zrady toho nejhoršího druhu, protože muž, který mého otce zabil, býval jeho nejlepším přítelem.“

Beky zírala na muže sedícího proti ní a hlavou jí vířila jedna myšlenka za druhou. Pomsta. Čest. Napravit zlo.

„*Madam Z* mi o ničem z toho neřekla. Věděla to?“

„*Si*. Je to součástí jejich... jejich podmínek,“ řekl Luca. „Co její klient požaduje a proč. Dala mi slib naprosté diskrétnosti. Velmi mě těší, že ho skutečně dodržela.“

Jeho italský přízvuk byl teď výraznější. Byl smutný. Panebože, jistěže byl smutný, vždyť mu zavraždili otce! „Moc se omlouvám. Možná pomaleji chápu, ale nejsem z toho moudřejší.“

Luca se zhluboka nadechl a vydechl v očividné snaze nabýt ztracené rovnováhy. „To já bych se měl omluvit. Je to pro mě velmi bolestné téma, ale nečekal jsem, že pro mě bude tak těžké o tom mluvit.“

„Dal byste si ještě šálek čaje?“ zeptala se Beky, která neměla nejmenší tušení, jak by mu na něco takového měla odpovědět.

„Čaj!“ rozesmál se Luca. „Vy Angličané jste přesvědčeni, že čajem se dá vyřešit úplně všechno. Nemějte mi to za zlé, nesměju se *vám*, ale uznejte, že je to úsměvné.“

„Asi ano,“ odvětila Beky a ulevilo se jí, že se jí podařilo uvolnit napětí. „Nebude vám vadit, když si dám já?“

„Poslužte si.“

Cítila na sobě jeho pohled, a tak si dala se vším tím naléváním na čas. Přemýšlela, co si má kčertu po tom všem, co jí řekl, myslet. Napila se a on se na ni

zнову usmál, takže měla pocit, že jeho hněv byl jen výplodem její představivosti.

„Nemohl jsem se dočkat, až přijedete a já se budu moct pustit do uskutečňování svého plánu. Úplně jsem při tom zapomněl, že nemáte o ničem ani tušení. Přírozeně máte spoustu dotazů.“

„Ale nemám právo je pokládat,“ řekla Beky, protože si vzpomněla na slova *Madam Z*. „Nemusíte mi nic vysvětlovat, jen mi řekněte, co chcete, abych udělala. A nemusíte si dělat starosti, vím, že můj plat závisí na mé mlčenlivosti.“

Luca vstal a přešel k oknu. Opřel si čelo o sklo a nějakou dobu se díval na kanál, než se opět obrátil k Beky. „To, co teď řeknu, bude znít bláznivě, ale byl bych mnohem raději, kdybyste mi pomohla proto, že chcete, ne proto, že musíte.“

„Ale já musím, pokud chci dostat zapláceno.“

Natáhl k ní ruku. Beky vstala a postavila se mu po boku. Venku se během jejich rozhovoru zešěřilo a svět se zahalil do zvláštního odstínu šedi, takže Beky nebyla schopná říct, kde končí voda a začíná nebe.

„Podle mého plánu byste měla s tím mužem hrát karty a sázet velmi vysoko. Je v Benátkách mocným a vlivným mužem, navíc prokázal, že rozhodně nehodlá hrát v rukavičkách. Není to bez rizika. Tohle vám *Madam Z* vysvětlila?“

„Řekla mi, že pokud s podmínkami nebudu souhlasit, mohu se vrátit do Anglie. Nechytí mě, pokud je to to, co vám dělá starosti,“ řekla Beky, přestože jí to starosti dělalo. Nebyla si tím ani zdaleka tak jistá, jak se snažila vypadat. Věděla, že kdyby je Jack tehdy neprozradil, nechytily by ji, a přece se zdálo, že ten muž jí připravil nejen o kus srdce, ale také o sebevědomí, což bylo horší.

„Budete samozřejmě v kostýmu,“ řekl Luca. „Celé se to totiž bude odehrávat během karnevalu.“

„Karnevalu?“

„Ano. Vy jste o něm nikdy neslyšela? Je to jediné období v roce, kdy jsou v Benátkách povolené hazardní hry. Nebo, přesněji řečeno, kdy nad tím úřady zavírají obě oči. Budete mít kostým a masku jako všichni ostatní a budete se jmenovat *Regina di Denari*, Královna mincí, jako v tarotu. Připadalo mi to příhodné, co myslíte? Nebo máte jiný návrh?“

„*Regina di Denari*,“ zopakovala po něm Beky a vychutnávala si zvuk těch italských slov. „Řekla bych, že je to dokonalé. Takže to je role, kterou budu hrát?“

„Jedna z nich.“

„Jedna z nich?“

Měkce se zasmál. „Koneckonců, vaše odměna je víc než královská.“

„Začínám si myslet, že zas tak královská není,“ opáčila Beky. „Kolik dalších jich na mě čeká?“

„Pouze jedna, ale ta se od *Reginy di Denari* liší.“

„Jak moc?“

„Jako den a noc. Budete mít dvě tváře, stejně jako Benátky. Budete dvěma naprosto odlišnými ženami. Myslíte, že to zvládnete?“

„Jistěže ano.“ Přála by si, aby se na ni tak často neusmíval. Přála by si, aby v ní jeho úsměv nevyvolával to, co vyvolával. A přála by si také, aby výhled z okna jeho domu nebyl tak podmanivě krásný. Nemohla uvěřit, že to, co se děje, je skutečné. Že je doopravdy tady. Že vůbec ono *tady* opravdu existuje.

„Nemohu uvěřit, že jste opravdu tady,“ řekl Luca jako ozvěna jejích myšlenek. „*Jste* skutečná, Beky Wickesová?“

„Tak skutečná jako vy. A přiznám se, že si vůbec